

Cernatič Zdravko:

Pa me prime, pa me mine...

Pa me prime, da zapišem te spomine: 1. del / prebrano na občnem zboru 9.2.2019

Nisem član jaz od začetka,

teče dobra mi desetka.

V Triglav so me spravili sosedje-

Ada, Bogo in pohodniško veselje.

In za prvič smo se v Rezijo peljali,

gledat šli smo jaslice v naravi.

To v meni je pustilo lep spomin,

zato nedeljsko delo obesil sem na klin.

Potem odšli smo na Gorenjsko-

v Vrbi smo v debeli sneg zarili

in vodičko našo z zvončki nagradili.

Smo spomnili se Finžgarja in Jalna,

občudovali smo pobočja skalna.

In tako se je začelo...

Prekrižarili celo našo lepo smo deželo-

čez Notranjsko, Dolenjsko, Brda, Kras in zamejstvo

kjer nas Alma je vodila po kavernah,

kjer so vojaki ždeli ob laternah...

Da omili bi grozote vojne
nas odpelje še na sinje morje,
tam kjer Timav v morje se izliva-
al' slovenski rod še tukaj biva?

Na Slakovi smo poti bili,
cvička pili, jedli, peli in hodili.
Trubarjev smo dom spoznali,
v Novi kot smo se peljali...
Na grad Turjak prišli smo strumno,
kjer Bruno nam je recitiral Rozamundo.
In vid'li kraška smo jezera
čudo božje brez primere.
In v Krškem smo reaktor vid'li
vsi nevedni smo z ušesi strigli.

Ej, kdor je pohode te zamudil,
ta sploh ne ve, kaj Triglav vse nam je ponudil!

Smo s Stanko videli Ljubljano
in Šmarno goro nam še nepoznano.
Na Debni vrh nas je peljala, pa na Janče,
pa na razne nepozabne klance.

Angelca rada vodi nas ob Soči,
kjer od lepot ti solza lice zmoči.

Na Matajur nas rada še pelje
na mejnik slovenske zemlje...

Marija vleče nas k Vipavi,
hitro hodi, nič je ne ustavi.
Potem čez Brje nas povleče,
v Žablje nizko dol ležeče.
In spet gremo ob Vipavi,
končamo pa v njeni garaži.

V Prekmurju našli smo Primorce,
ki jih kruta usoda vrgla je v te blatne konce...

Z Ado in Bogom gremo na Veliki rob,
kjer kače švigajo nam izpod nog,
potem pa še na Otliško planino,
kjer skozi okno zremo dol v dolino.

Marta vodi nas k Oražna koči,
nam bohinjsko stran predoči.
Pa na Uršljo goro nas zapelje
in v Kotlje na koroško podeželje.

Nas Kofol v sotočje rek pripelje
in k studencem bistrim te tolminske zemlje.

Slavka nam Savudrijo razkaže
od Sečovelj do Umaga,
dokler kakšen ne omaga.

Roman v Mirnu pot zastavi
in se šele na Krasu ustavi.
Vse poslika, vse beleži,
se ob rožicah razneži.
Da se mu slika ne zamaje,
Darija mu oporo daje.

Bruno nas pogosto slika,
kjer smo vsi lepi kot se šika.
Al' to je res ali blefira
in Sonja slike retušira?

Z Darkotom pešačili smo ob obali,
v ušesih Istre poslušali,
pa na Snežnik smo se splazili,
se v Dragonji krepko namočili,
v njegovem vikendu refošk smo pili
in Malo Sevo osvojili.

Pa Ajdovke tri naše zlate,
ki tako razvajajo nas rade,
se vseh pohodov udeležijo

in nikoli ne zaspijo.

Čepovanci, naši novi so znanci.

Vedno nas razveselijo,

ko nas v njihov konec povabijo

in po Petru lepo vreme naročijo.

Ko je z nami tudi Marja,

pove nam zmeraj zgodovino kakšnega oltarja.

Mirkota pogrešamo in Stano.

Žal njihovo življenje ni nič z rožcami poslano.

Tudi Jovo nekaj spet trokira,

nekaj mu zagon blokira.

Verjetno ga koleno matra

ker škriplje mu kot stara katra.

Tudi Damjana in Jelke ni,

verjetno koga kaj boli.

Rudi pa je Rož'co utrgal

in zdaj več časa nima,

ker jo venomer zaliva.

Jaz žal nisem šel na dolge proge,

ker časa imel sem na obroke.

Šla mimo mene je Andora, Val Gardena,

Češka, Malta, Norveška in Estonija,

Pa tudi Tara, Sicilija in Makedonija...

Kaj vse je društvo prehodilo,
doživelo in se veselilo.

A se spominjam Cinque Tere,
pa Vicenze, San Marina in Ravene,
Pise, Chiogie in verone,
kjer ljubezen Romea in Julije
nikdar v pozabo ne utone.
Bili smo po Avstriji, Madžarski,
po Hrvaški vse do Splita,
kjer tako bilo je, kot da voda teče iz korita.

A pohodnikom dogajajo se tudi zgode in zablode,
a najhujše so nezgode.

Včasih kdo pozabi pal'ce,
a hujše je, če pozabiš d'narce.

Sonja padla je čez prag,
ko je naredila slab korak.

Nada je padla z lestve dol,
ker je šla prehitro gor.

Je Zorico hudič usekal

In dolgo, dolgo ni odnehal.

Bruno manjka na terenu,
ker šteje rebra po Rentgenu.

Jaz enkrat bruhal sem po poti,

ker glažku vina mošta sem nalil nasproti.

Primorci pač za moštek nismo.

Jaz tega nisem vedel - pismo!!!

Na Norveškem Jovo je iskal protezo,

V Beogradu Franko telefon za zvezo.

Ko enkrat Mirjam mogla ni kričati,
posumili smo, da nekaj je za vrati...

Po dolgem času nam potihno reče,
da ji je ljubljencek zobe odnesel.

A upa, da jih bo nazaj prinesel!

Lani našo Jelko smo zgubili,

A pravijo, da tam gor nekoč, nekje se bomo spet dobili.

Da »je kot je« zaslužni so vsi naši člani!!!

Da vzdušje je ta pravo je na dlani.

Ko zažgolijo naše pevke in pevci,

ko nizajo se štorije in vici,

ko kaj praznujemo v naravi,

ko naše zlate prinašalke

delijo z nami polne zajemalke.

To je nekaj drobcev, ki jih skušam iztrgati pozabi

in jih spet obujati ob družbi pravi.

A Triglavci smo mi ponosni, ker pohodov imamo dosti.

Naš nepogrešljiv Gi-Pi-S je Franko.

Od kamiona ima MC- Donald danko.

Je Mirjam naša primadona,
ko peti začne, je kot iz zvona.

Je Angelca naša stevardesa,
ki iz naših žepov d'narce stresa.

Imamo mi še svojo himno,
ki jo zapojemo brezhibno...

Naj tega danes bo dovolj,
sicer postal bom knjižni molj.